

mis temma arm ni kennaste ja kõrgiste
 olli ehhitand. „Zummal löi innimest, üt-
 „leb kirri, ennese näo järrele, Zummal näo
 „järrele löi ta tedda.“ Esimese innimese
 nimmi olli Adam. Temma ihho olli mul-
 last, se on: maisest asjust lodud, kedda
 Zummal omma kõigewäggewama õhoga
 ellawaks teggi. Adam näggi, et iggal lo-
 mal ennese kōhane olli; innimesel ep ol-
 nud weel seltsi. Agga kui temma raskest
 unnest ülesärkas, seisis kasa temma ees,
 ja temma ütles rõmoga: „se on nüüd lu
 „minno luust, ja lihha minno lihhas, tedda
 „peab mehhe naeseks hütama.“ Ta nim-
 metas tedda Ewaks, se on: elluks, sest
 et temma kõige innimeste emmaks pididi
 sama. „Ja Zummal watas kõige se peäle,
 „mis ta olli teinud, ja wata, se olli kõik
 „wägga hea.“

Zummal panni lodud innimesi ma ja
 omma lomade wallitsejaks, ja õnnistas
 neid. Nenda lõppes lomise fues pääw sure
 õnne ja auga. Kui sünniks Zummalast inni-

mese kombel rāfida, siis tulles seitsmet pä-
 wa, mis selle järrel tulli, hingamise-pāwaks
 nimmetada. „Zummal õnnistas seitsmet
 päwa, ja pühhites tedda.“ Pärast seati
 Mosese kässo seāduses sedda päwa Israe-
 li-rahwa sabbatiks ehk hingamise-pāwaks.

Kes ütles: sago ma	Kes hāab rāhhed õhta
Ja taewas ülle ta;	Meil paistma pea kōhta?
Kes ütles: merri olgo,	Kes sadab pilwed, tuled,
Ja wessi kōkko tulgo?	Kust pirkse healed kuled?

Se olled, Zummal sa,
 Kel wägge otsata.

Sa ütled: „sago!“ — Saab,
 Mis kõiki rõmustab.

2. Waggade õnn ja patto lang- mine.

Põggene patto eest kui üksi eest;
 sest, kui sa temma liggi lähhad, siis
 wõttab ta sind kinni. Sir. 21, 2.

Zummal olli innimestele wägga armast
 kōhta ello-assemeks andnud, kus nemmad
 kõik waewata said, mis nende ülespidda-